

vad, -klädd, -prickig, -randig, -skuggig, -strimmig, -ögd.

SVARTAKTIG, a. 2. Af en färg, som stöter i svart. — *Svartaktighet, f. 3.*

SVARTBAGGE, m. 2. pl. — baggar. Ett insektslägte. Hister.

SVARTBLEK, a. 2. Svartaktigt blek.

SVARTBLÅ, a. 2. neutr. — blått. Blå, med en skiftning i svart.

SVARTBOK, f. 3. pl. — böcker. Se *Svartkonstbok*.

SVARTBRODER, m. 3. pl. — bröder. Se *Svartmunk*.

SVARTBRUN, a. 2. Af en brun färg, som stöter i svart. — Man säger likaså: *Svartgrå, Svartgrön, Svartgul.*

SVARTFÄRGERI, n. 3. Så kallas den del af färgerihandlingen, som anbringa oäkta, lätt utplånliga eller snart förgångliga färger.

SVARTGYLDEN, m. sing. indef. Ett slags svart silfvermalm.

SVARTHET, f. 3. Egenskapen att vara svart.

SVARTHUFVUD, n. 4. Örten *Eriophorum vaginatum*.

SVARTKAFLE, m. sing. Ett grässlåg. *Alopecurus nigricans*.

SVARTKONST, f. 3. 1) Se *Trollkonst*. — 2) Det slags gravering vid kopparstickstryck, då man först fullraspar hela plåten med streck i alla riktningar, och sedan med skafjern och polerstål mer eller mindre glättar de ljusare ställena (dagarna), och lemnar dem, som skola blifva mörkare (skuggorna), ruggiga.

SVARTKONSTBOK, f. 3. pl. — böcker. Bok, som förmenas innehålla svartkonstens hemligheter.

SVARTKONSTNÄR, m. 3. Se *Hexmästare*.

SVARTKRITA, f. sing. En art ganska lös, svart skiffer, som begagnas till ritmaterial.

SVARTKRÅKA, f. 1. En sparffågel, svart, skimrande i blått, 1 fot 6 till 7 tum lång. *Corvus Corone*.

SVARTKUMMIN, m. sing. En ört i södra Europa, hvars frön ha aromatisk smak och lukt. *Nigella sativa*.

SVARTLAGD, a. 2. Se *Mörklagd*.

SVARTLASSE, m. 2. Se *Labbe*.

SVARTLETT, a. 1. Se *Mörklagd*.

SVARTMES, m. 2. Fågel af Messlägtet, 4½ tum lång, hufvud och framhals svarta. *Parus ater*.

SVARTMUGGA, f. 1. (pop.) Kvinna med mörkbrun hy.

SVARTMUGGIG, a. 2. Se *Svartmuskig*.

SVARTMUNK, m. 2. Benämning, som fordom gafs Dominikaner-munkarna, i anseende till deras svarta ordensdrägt.

SVARTMYLLA, f. sing. Svart mylljord.

SVARTMYRA, f. 1. En art svart myra.

SVARTNA, v. n. o. impers. 1. Blifva svart. *Det s-de för mina ögon, jag var nära att förlora sansen. — Svarnande, n. 4.*

SVARTNACKE, m. 2. pl. — nackar. Se *Röd-stjert*.

SVARTROCK, m. 2. Skämtsam benämning på präster, i anseende till deras svarta drägt.

SVARTRÖD, a. 2. Röd med en skiftning i svart; äfv. svart och röd.

SVARTPEPPAR, m. sing. Se *Starkpeppar*.

SVARTPOPPEL, m. 2. pl. — popplar. En art Poppel. *Populus nigra*.

SVARTSJUK, a. 2. Säges om den, som fruktar, att en älskad person skall gifva företräde åt

en annan, eller som är afundsjuk på en annan, för det denne åtnjuter företrädet i en persons kärlek eller ynnest. *Vara, blifva s. på någon.*

SVARTSJUKA, f. sing. Den känsla af fruktan eller afund, som plågar en svartsjuk person.

SVARTSJKT, adv. Med svartsjuka.

SVARTSMIDE, n. sing. Benämning på de slags jernarbeten, som göras färdiga blott genom smidningen, utan filning, slipning eller polering, och svärtas med något ämne, som påstrykes, när de äro glödvarma. — *Motsats: Finsmide.*

SVARTSOT, m. sing. Benämning på högsta graden af Gulsot.

SVARTSOPPA, f. 1. Soppa, lagad af kråset och bloden af gås, med socker, ättika och andra tillsatser.

SVARTSPRÄCKLIG, a. 2. Liksom öfverstänt med små svarta fläckar, omvexlande med fläckar af annan färg.

SVASSA, v. n. 1. Hafva en svulstig, högtrafvande stil. — *S-nde, part. pres.* Brukas adjektivt för: Högtrafvande. — *Syn.* Svulstig, Bombastisk, Febusisk. — *Svassande, n. 4.*

SVEA, svéa, adj. oböjl. Är egentl. en gammal genit. plur. och betyder: Svearnes. *S. land, rike, Sverige.*

SVEA, svéa, nom. prop. f. Sveriges skyddsgudinna. *Fru S.*, en personifikation af Svea land och folk.

SVEDA, f. sing. Den smärta, man känner, då det svider i någon kroppsd. *S. och värk.*

SVEDA, v. a. 2. Bränna på ytan; bortbränna något ifrån ytan af ett föremål. *S. håret af sig. S. en fågel,* öfver eld bortbränna dunet af honom, sedan han blifvit plockad. *S. äf, se Af-sveda. — Svedd, part. pass. Luktas svedt,* hafva lukt såsom af något svedt.

SVEDJA, v. a. 1. Bränna fällda träd, för att så i askan. — *Svedjande, n. 4.*

SVEDJA, f. 1. Se *Svedjeland*.

SVEDJEFALL, n. 3. 1) Fällda träd, till svedjande. — 2) Sjelfva stället, der träd sålunda blifvit fällda. — Kallas äfv. förkortadt Fall.

SVEDJELAND, n. 3. Jordrymd, der man svedjat och sätt i askan.

SVEDJERN, n. 3. 1) Se *Brännjern*. — 2) Verktyg af jern med en knapp i ändan, hvilket glögdadt begagnas till vissa bens bortbrännande på hästen.

SVEDJERÅG, m. 2. Råg, sådd på svedjeland.

SVEDNING, f. 2. Handlingen, då man sveder.

SVEGRYGGAD, a. 2. Se *Svankryggig*.

SVEK, n. 3. Listigt bedrägeri, handling af falskhet eller trolöshet, förräderi. *Utan s. — Syn. Se Bedrägeri.*

SVEKFULL, a. 2. Full af svek, bedräglig, trolös. — *Syn. Se Falsk.*

SVEN, svänn, m. 3. pl. svenner. 1) a) (ursprungl.) Yngling, gosse. *Unger s.* säges ännu, nästan skämtvis. — Deraf Ämnesven. — b) Yngling, som har svendomen i behåll. — 2) Tjenare. — Deraf Brudsven, Kørsven, Skosven, Smäsven, m. fl. *S. af vapen, se Väpnare.* — 3) Fordom benämning på simpla adelsmän.

SVENBARN, svännbarn, n. 3. Se *Gossebarn*.

SVENDOM, svännödm, m. sing. En ynglings tillstånd, då han ej haft köttsligt umgänge med någon kvinna.

SVENKLASS, svännkläss, m. 3. Fordom benämning på tredje klassen af ridderskapet och adeln, eller de simpla adelsmännen.

SVENQVÄLL, svännkväll, m. 2. Kalas eller